

[Statsministeren.]

eller skal jeg sige et synspunkt, som jeg ikke fik svaret på. Jeg beklager, at jeg ikke fik svaret på det, fordi jeg anser det for meget, meget væsentligt at få bekræftet min enighed med hr. Per Hækkerup.

Det var spørgsmålet om at vurdere, skal jeg sige den situation, der ville foreligge for danske partier, hvis vi kom ind i fællesmarkedet. Der sagde hr. Per Hækkerup, at det for socialdemokratiet var en forudsætning, at man kunne bevare muligheden for at udvikle en demokratisk socialisme. Jeg vil gerne sige: det er også en forudsætning for mig, som jeg tror, det er en forudsætning for alle danske partier. Selvfølgelig er det en forudsætning, at det enkelte parti kan arbejde for den politiske opfattelse, det har; de partier, der ikke ønsker en socialistisk samfundsform, arbejder for at undgå den.

I det hele tror jeg, det er vigtigt, om vi, hvad den politiske debat i fællesmarkeds-spørgsmålet angår, får slået fast, at der ikke er grundlag for at nære tvivl om, at de nordiske frihedsrettigheder kan tages med ind, og at vi kan arbejde i overensstemmelse med dem på en sådan måde, at en bekymring af den art er der ikke grundlag for, og mig forekommer det en selvfølgelig ting, at et socialdemokrati, som har den opfattelse, arbejder for den også under de forhold.

Den anden ting, jeg ville sige — og det må selvfølgelig blive ret så summarisk — er denne: jeg vil gerne bekræfte over for hr. Per Hækkerup, at jeg er enig i, og det har regeringen jo også givet udtryk for, at de hidtidige midler i den økonomiske politik: finans- og pengepolitikken, ikke er tilstrækkelige. De er ikke tilstrækkelige til at klare det moderne industrisamfunds hastigt voksende og ofte stærkt vekslende krav. Det er bl. a. baggrunden for, at regeringen har sat arbejdet i gang med den såkaldte perspektivplanredegørelse, fordi jeg tror, at noget af det væsentlige er, at vi får bragt større overensstemmelse mellem væksten i de offentlige udgifter og væksten i samfundsproduktionen. Vi må erkende, at de økonomiske problemer, vi står med, er kommet fortrinsvis foranlediget af to forhold: det ene er, at væksten i de offentlige udgifter har været væsentlig stærkere i den sidste halve snes år, end den totale vækst

har været gennemsnitlig, og det har også været sådan, at vi i ret lange perioder af dette har set en hurtigere vækst i den private indkomstudvikling; end der har været grundlag for i produktions- og produktivitetsfremgangen.

Derfor kommer vi efter min bedste opfattelse ikke uden om, at vi må have tilrettelagt en perspektivplan, og der er givet et grundlag for, at man nu her i folketinget, som vi jo også har besluttet, kan gå i gang med at drøfte grundlaget for en sådan perspektivplan. Det tror jeg er én af de væsentligste forudsætninger. Den må for mig at se omfatte alle udgiftsområder inden for den offentlige sektor, det være sig kommunale som statslige.

Vi kommer heller ikke uden om en indkomstpolitik, der tilpasser indkomstudviklingen til produktionsfremgangen, og jeg tror ikke på, at det kan lykkes, medmindre man får etableret det, vi jo alle under henvisning til en forskellighed i opfattelserne af, hvordan det praktiseres, karakteriserer som økonomisk demokrati. Jeg tror ikke, vi kommer uden om, at det bliver en af de vigtigste opgaver i 1970'erne at få etableret det økonomiske demokrati, forstået på den måde, at der må skabes sikkerhed for, at en tilbageholdenhed hos lønmodtagerne ikke kan kapitaliseres af andre. Jeg tror ikke, der er nogen vej udenom. For at der ikke skal sætte sig nogen misforståelse, vil jeg gerne føje til, at jeg tror ikke, det forslag, som hr. Grünbaum har udarbejdet, og som kom frem på LOs kongres, tilgodeser alle de væsentlige problemer. Jeg tror ikke, det løser problemet på tilfredsstillende måde, hverken over for fornemmelsen af arbejdspladsdemokratiet eller i tilstrækkelig grad giver denne fornemmelse af, at øget udbytte mulighed i den enkelte virksomhed også kommer denne virksomheds ansatte til gode.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg vil gerne give udtryk for glæde over, at jeg ved denne lejlighed kan takke statsministeren, først og fremmest for den første erklæring, som var klar og utvetydig, dernæst for den anden erklæring, som jeg også synes var interessant; her var dog et positivt tilsagn — sådan